

LA TUIES

—No troben que fa molt fred? Creguin: per aquests cassos no hi ha res com una bona pell.

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

CRONICA DE SOCIEDAD

Esta temporada, según nuestras noticias, lo más escogido de nuestra sociedad se ha abonado al teatro. Las principales obras que tienen interés en ver nuestros grandes personajes, serán poco más o menos las siguientes:

La gloria de ser mujer.—Alvaro Retana.

Lo cursi—Juan Pich.

El chaleco blanco—Piniñilla.

Los dos pilletes—Cambó y Romanones.

La doncella de mi mujer.—El señor Ramón, que engaña a las criadas.

Lo positivo — Vidal y Guardiola.

¿Y esto es el matrimonio?—Servidor, que se ha casado de poco y ya se rompe la crisma con la propia.

Lo que cuesta el placer.—El doctor Serrallach.

Una mujer sin importancia—La Granito de Sal.

La mujer desnuda—Doña Consuelo Portella (a) Chelito.

Juventud, divino tesoro.—Emilio Junoy.

La leona de Castilla—Antonia de Cachavera.

Los pelmazos — Melquiades Alvarez.

El eterno don Juan — Salvador Basseda.

Los guapos—Marcelino Domingo.

La muerte en los labios —La señora Arrendataria de Tabacos (o lo que se parezca).

El suplicio de Tántalo —Sánchez Guerra y demás compañeros mártires.

Los intereses creados—Una comisión de aspirantes a la sopa que están a la ídem.

La Revoltosa—Nuestra admirada Laura Brunet.

DENUNCIA

Una menor de veintiséis años, que se dice María y tiene un cuerpo de aquello más castizo, ha denunciado al juzgado a un amigo por haber hecho correr que hacía de papallona en un café. Desvués de muchas averiguaciones, se puso en su conocimiento que no había nada de eso. Resulta que la chica hace de modelo, y su amigo dijo un día delante de la portera: "Si, ara, Mary, posa..." Como la mujer es chafardera, por no desmentir el oficio, empezó a decir que "Mary, posa..." por aquí, "Mary, posa... por allá" y de aquí vino el lapizlázuli, que decía el otro.

CONCURSO ORIGINAL

El dueño de "La Mundial" nos ha enviado media docena de guantes, para manos de un solo dedo, como premio al siguiente concurso, que abrimos en este número: ¿Qué tendrá lugar primero: la inauguración de la Exposición de Industrias Eléctricas o la conclusión de la manía radiotelefónica?

El amo, además, ha prometido, al que acierte, pagarle un cigalón.

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE — ESPANYOL

COMPANYIA

SANTPERE - BERGES

Continua l'èxit de l'Amichatis

"LA DONA DE LA VIDA"

TEATRE COMIC

Cada dia el grandióss èxit

YES-YES

FOLIES BERGERE

Music-hall de les grans novetats

Nova Empresa - Direcció artística: Josep Arnau

CONCHITA FRANCO

LOLITA PEIRO

Epita Canelí, canta i balla
Conxita Monreal, cançonetista
Marujita Palés, ballarina
Estrellita Castro, gran èxit en cants regionals i "Saetas"
Gran èxits de

LES DURAND

Transformistes moderns de gran ilusionisme

MOULIN ROUGE

Calle Vila y Vilá, 93 y 95
Music-hall de las caras bonitas
Nueva dirección

ONDINA, canzonetista

SELESIA, bailarina flamenca

PAQUITA SOVIET,
sicalíptica

Luz, riqueza, buen gusto
El mejor programa de Barna.

EDEN

Asalto, 12

Centita Jofre, cançonetista
Lolita Blanco, ballarina
LA PRECIOSILLA
Gran èxit del vodevil
BOMBERO Y MARTIR

MONTE CARLO

Asalto, 26

Nova direcció a carrec d'en Facundo Folcha

TRINI SERRANO

GRAN COMPANYIA DE VODEVIL

Teatro Novedades

Carnaval 1926

Festivales Aurigemma

Dissabte, 20 de febrer

GRANDIOS BALL

"MICAREME"

POMPEYA

POPULAR MUSIC - HALL

Asalto, 103 - Tel. 2458 A

Marqués del Duero, 52

TODOS LOS DIAS

Tarde: A las tres y media
Noche: A las 9 y media

Todo un programa

"ONDESITA ZOE

BELLA DORITA

Un gracioso vodevil todas las tardes y noches

Redacció i Administració: Ramon de les Flors, 30, 1.º Tel. 4F56 A.

SURT ELS DIJOU

Els trangols de la Carmeta

LA Carmeta ha tret el ventre de pena. Després d'haver sigut successivament cambrera de cafè concert, papallona, ballarina, habituada de cà la Carme, trotadora del carrer del Ginjol i fins florista de concert, ha trobat un vell que li ha posat un pis, bastant modest, al carrer de Provença, a prop de l'Hospital Clínic, i li passa vuitanta duros al mes. No és la opulència, però és la escudella i la tranquil·litat, i el cine, i el berenar a la "lecheria".

—Deus estar més contenta ara, oi? — va preguntar-li ell l'altre dia —. Ara, almenys, tens per anar fent...

—Sí, en efecte... Abans també en tenia, però me'n tocava passar de molt grosses... I no et pensis que això ho dic ara per fer comparacions...

El "Tano"

L'altre dia, "La Esquella de la Torratxa" recomanava l'us del mot "Tano" per designar el metropolità, que en sis minuts et porta del Liceu als Josepets.

Amb aquest motiu "La Esquella de la Torratxa" reafirmava un cop més la seva catalanitat, el seu barcelonisme, etc., etc.

Tot això està molt bé. Però, no li sembla, senyoreta "Esquella", que val la pena de llegir la seva parenta de Llofriu i enterar-se del què porta? Perquè això mateix ho va dir en Cristòfol de Domènech al carrer de la Canuda, enfront de l'Ateneu, una tarda del mes de desembre de l'any de gràcia de 1924 i així ho reproduí aquest humil servidor de vostès en el número 63, que va aparèixer el dia 8 del esmentat mes. No per res, perquè el senyor López ja sap que nosaltres som més despresos que una ermilla sense botons, però, un cop que fem de Pompeu Fabra per carambola... no els hi sembla?

La endevinalla

EN una torreta de Vallcarca, on els diumenges fan funció i ball amb "radio" se'ls hi va espatllar l'aparell i, com que no podien dedicar-se a la santa arrambamenta, els assistents començaren a dir xistos, a contar contes i a dir endevinalles.

—A veure, senyoretes, si la saben, aquesta! — digué un xicot molt espavil·lat, que és corredor de tinta xina —. Es molt senzilla. Una noia i un jove s'estimaven... Els seus pares, van veure aquelles relacions amb gran satisfacció. Es varen casar i, al cap d'un any eren tres. A veure si saben qui era, aquest tercer!

—Vaia unes coses de preguntar! — respongué rient una de les noies —. Una criatura!

—S'equivoca, senyoreta — respongué somrient el corredor. Era el millor amic del marit, que s'havia convertit en l'amant de la senyora...

La justa definició

DE tant en tant, al "Maxim's" es forma una penya de tanguistes intel·lectuals. A voltes, fins s'hi fan frases i tot.

L'altre vespre, una de les xicotes es queixava del seu "protector", un vell que li dona algunes pessetetes, però la vigila sempre, com si tingués por de què algú se l'hagués de menjar.

—Es un inconvenient, haver de tenir un protector! — va exclamar una altra companya.

—En efecte — respongué la noia —. Els protectors són com els paraigües: et serveixen un dia i et fan nosa quinze...

El bon policia

QUE ens perdoni en Tiago, però en aquests moments en què tothom li fa merescuts homenatges, no podem resistir-nos a copiar-li un títol.

Una dama de l'alta aristocràcia de la nostra terra sospitava de la fidelitat del seu marit. Volent posar les coses en clar, va anar a una agència detectivesca i encarregà que el vigilessin.

Passaren quinze dies, sense cap resultat. La senyora, ja tranquil·la del tot, va dir que abandonessin la vigilància i li donguessin el compte.

—Com! — exclamà quan li donaren el rebut. — Quatrecentes cinquanta pessetes? No vàrem quedar a deu pessetes diàries?

—En efecte, senyora. Però és que el seu senyor fa algún temps, ens va encarregar que la vigiléssim a vostè, quan l'enganyava amb el xòfer... I, al sapiguer que era cornut, es va enfadar tant que no ens va voler pagar... I per això hem afegit la quantitat que ell ens deu a la seva factura...

L'Hortolà de Sant Boi

—Aquest vent és insuportable. Sembla qui sap què i mai bufa prou fort.

EL MUSSOL

AL quart pis d'una casa del carrer de Concell de Cent, en Rius hi tenia el "taller". El "taller" era senzillament la seva "garçonnière", perquè si bé hi tenia un caballet, una paleta i uns pinzells, ell no pintava res, com no fos la cigonya.

També hi tenia — humorisme quina raó no hauria sapigut mai com explicar — un mussol engaviat, que feia molta gràcia a tots els que anaven al "taller", que eren molts, puig en Rius, quan no necessitava l'habitació, la deixava generosament i amb tot desinterès als amics que la podien utilitzar, que eren bastant nombrosos.

Tots els dimarts a la tarda, el "taller" era ocupat per en Boix, company de col·legi d'en Rius i l'encisadora, xamosa i ardenta senyora de Capgrós, que enganyava al seu espos un cop cada set-

mana, perquè era una dona metòdica i que no volia que es sortís res de la regla.

A fi de què si l'un arribava primer que l'altre no s'hagués de esperar, en Rius deixava la clau a sota de l'estora de fregar-se els peus. I així, aquell "taller" servia de refugi als il·lícits amors d'en Boix i de la senyora de Capgrós.

I veu's aquí que un dimarts que en Boix havia fet un xic tard, va arribar al taller del seu amic i sentí a través de la porta la veu de la seva amiga, que mormolava carinyosament:

—Ai que és mono! I que peludet! I com es belluga...!

Calculin l'efecte que aquests mots van produir en l'esperit d'en Boix! Segurament, en Rius s'havia quedat per casualitat al "taller", i en arribar la senyora de Capgrós i veure que el seu amic encara no havia vingut, s'entretenia en fer el vermut amorós amb el propietari del local...

—Ja veureu quina lliçó vos dono! — exclamà furios en Boix, trucant desesperadament el timbre.

Minuts després, la senyora de Capgrós sortia a obrir, tota riallera.

—Hola, maco! — va dir a n'en Boix —. Vina, que riuràs! Estic fent festes al mussol, que posa una carota més estranya al veure'm!

En Boix va respirar. Entrà amb la seva amiga al "taller" i, mentre ella es començava a despullar, va pensar:

—I jo que em creia que m'estaven enre-

—A mi si que no em podran dir que no tinc ni una malla.

dant! Decididament, en aquest taller hi ha dos mussols enlloc d'un en aquests moments...

Marcel Terra

LA NOVA RICA

EN un saló aristocràtic es presenta una dama, quin marit, d'origen molt modest, mercès a la catàstrofe mundial, es va fer milionari en poc temps.

La senyora en qüestió, que fa deu anys encara s'havia de rentar la roba i fer-se el menjar, dú les mans cobertes d'anells.

En un recó, dos el·legants conversen animadament.

—Què et sembla, aquella nova rica? — pregunta un.

I l'altre, que té un esperit molt observador, respon:

—Trobo que no dú prous anells per tapar-se les mans...

Van Bolla

A TOT SENYOR, TOT HONOR

NO es pensin que això sigui el títol d'una nova comèdia d'en Pous i Pagés o de l'Artís el bó. No. Es un cas que va passar l'altre dia a la nostra nandulandesca Barcelona.

Figurint-se que al porter de cert club de futbol, que ha quedat bastant bé aquesta temporada, una entusiasta, que és joveneta i està molt bé, li havia promés, en justa proba d'admiració, deixar-li jugar un partit amb ella fent gol, si no se'n deixava fer cap diumenge passat. I, com que fou així, la futbolera complí la seva paraula i el bon porter es va divertir de valent.

Quan els companys de l'"once" ho sapigueren, varen proposar fer-li un homenatge.

—Cal fer-li un regal! Cal fer-li un regal! — començaren.

—I què li regalarem?

—Una corona de llorer!

L'entrenador és un home d'allò més oportú, i cregué que allò no estava del tot bé.

—Per què — va preguntar — no li compreu de fulles de figuera? Trobo que estaria més en caràcter...

Von Bent

LES MODERNES EXIGENCIES

PARLEN la senyora Tomaseta, mestressa d'un entressol del carrer de Muntaner on van els senyors a jugar a saltar i parar amb les nenes esbojerrades, i la Carne, una deliciosa criatura de divuit anys, que ja està en el servei actiu des de fa molt temps.

—Tens raó, filleta meva — diu la senyora Carne — avui en dia els homes són molt exigents!

—Quan acabarà de dir-me bestieses poètiques aquest ximplet? Que no entén el “lenguaje de las joyas”?

—Si ho sapigués! L'un vol això, l'altre allò, l'altre lo de més enllà... Uns et volen vestida, altres despullada... N'hi ha que et volen en una otomana, altres al llit... Fins l'altre dia, un es va empenyar en que fos a terra...

—No sé com s'han tornat els senyors — repeteix la vella —. En tot això que tu em dius, jo, encara hi transigiria. Però, creu-me, que si a mi quan tenia els teus anys m'haguessin vingut amb el quènto de què em banyés cada dia, primer m'hauria posat a vendre diaris pels carrers!

L'AUTOMOVIL DEL NOU RIC

L'altre matí, un nou ric, tan carregat de milions com mancat d'educació i de morals, es passejava pel Passeig de Gràcia, en un magnífic “Buick” que acabava d'adquirir.

Al passar per davant del “Terminus”, dos xicots que estaven allí fent el vermut el repararen. Un d'ells, tot admirat, va exclamar:

—Mira-te'l Aquest sí que ha estat de sort! Quin cotxe té més maco! Oh! I és un quaranta cavalls!

—Què vols que et digui — respongué l'altre. — Trobo que són masses cavalls, per un sol ase!

Van Bolla

HOY LAS CIENCIAS ADELANTAN...

La senyora Enriqueta i la senyora Ramona xafardegen a l'escala.

—Com està el món, avui en dia, senyora Enriqueta!

—Ja té raó, ja, senyora Ramona!

—Avui en dia, les noies, encara no tenen dotze anys, ja estan enterades de tot... Miri: jo, tenia vint anys i encara no sabia com venien al món les criatures...

—Miri què tal!

—Doncs, vegi: la Rafeleta, la meva neboda, encara no ha fet els catorze anys i ja ho sap...

—Pitjor una cosina de la meva pentinadora. Aquella no n'ha fet dotze, i ja sap com es fa per no tenir-ne!

Sis Tellet

NO HI HA QUE ESPANTAR-SE

F EIA mig any que la Júlia s'havia casat i la seva lluna de mel no havia estat encara, sortosament, en el “cuarto menguante”. No sortia mai sola de casa, sempre se la veia amb el marit, no xafardejava amb les veïnes... Un matrimoni ideal, en una paraula.

La mare de la Júlia n'estava molt satisfeta. “A vegades — explicava als parents — passa un mes que no la veig. Bona senyal! Quan no em troba a faltar, és que al costat del seu marit se sent completament feliç.

Quan, ve't ací que una tarda, la Júlia va comparèixer, tota preocupada a casa de sa mare.

—Ai, mamà! — li va dir de bones a primeres —. Estic més espantada!

—Per què, filla meva?

—Perquè el meu marit m'ha dit que si un dia jo l'arribés a enganyar, es mataria.

La mare de la Júlia, va somriure.

—No t'esveris, per això, Quan feia poc temps que ens havíem casat ton pare em va dir el mateix... I ja veus que és ben viu!

Bur Letta

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

EL PINZELL DEL MESTRE

França: segle XVIII

BOUCHER el notable i afrodisiac pintor de nuditats, exhornador del caus d'amor de Lluís XV, havia rebut l'encàrreg de madama la Marquesa, de pintar uns "panneaux" en el "Parc aux Cerfs". Era aquest un tot petit palau on culminaren les lubricitats del llefiscós Lluís XV i on s'assegura passaren anys sencers sense interrompres — de sala a sala — els ritmes dels sospirs i de l'espasme. Des del rei fins al darrer servent, en traspasar el reixat del "Parc", sentien una frisança tan estranya que de seguida se'ls encenien les venes, el cap els començava a rodar i, cada u en el seu estament, qui a la cuina, qui al jardí, qui a les caballerisses qui a les cambres fastuoses, necessitaven apagar aquell foc que els cremava les entranyes, en l'obaga d'un entreuix benfactor, que mai en mancaven per aquells reconcs paradisiacs.

Un jorn, el Dofí, el Gran Dofí, volgué conèixer el niu d'amor on l'autor dels seus dies consumia les darreres energies vitals.

—M'hi acompanyaràs, veritat, Duc? — demanà a Richelieu.

—Oh, Sire, quan vos volgheu!

—Ara!

I a peu, per no cridar l'atenció, sortiren del castell i s'adreçaren al "Parc"

Precisament, aquell mateix jorn una dameta de la cort, molt afecta al Dofí, havia donat "rendez-vous" al doctor Quesnay en una de les habitacions del "Parc", i el bon doctor, des de bonhora l'estava ja esperant

Boucher, en veure'l entrar, li picà l'ull maliciosament, i el conquistador, arronçant les espatlles, respongué:

—Què hi voleu fer, mestre? Sóm joves encara! Quan jo tinga la vostra edat, potser també faré servir el meu pinzell... per pintar... per res més que per pintar.

—Vos creieu que jo...? Doncs vos equivoqueu. Encara, encara pot treure d'algún compromís a un amic!

Un dels servents avisà al doctor discretament i mestre i doctor tornaren a picar-se l'ull amb malícia.

No havian passat encara deu minuts que una dameta a mig vestir i tota trasbalsada penetrà violentament en el taller-habitació de Bouchtr.

—Per Déu, mestre, salveu-me — suplicà, agenollant-se als seus peus—. Estic perduda, perduda!

—Què vos passa, senyora? — inquirí el pintor extasiant-se en la contemplació de les belleses corporals que la dameta no havia pogut cobrir en la fugida.

—Estava amb el doctor Quesnay... i... de sobte, he sentit la veu del Príncep. Amagueu-me, per favor, amagueu-me!

—No temeu. Assereneu-vos. Cap mal vos pot pervenir trobant-vos aquí. Estireu-vos damunt d'aquest divà. Així, així, No tingueu por de res.

—Però, què feu, mestre?

—Res. No tingueu por. Quatre cops de pinzell a la cara, i ningú vos coneixerà.

—Bé, si, però... ai!... a la cara si, però... oh!... Què... feu...? Ai... ah!..

—Calleu, senyora. No parreu o esteu perduda. Callà ella. Insistí ell en les pinzellades i..

En passar el Dofí per el taller i veure el disgraciós model que posava per Boucher, no es dignà ni aturar-se.

—Veieu, senyora? — inquirí el mestre quan el perill s'hagué allunyat.

—Sou un gran home! Vos quedaré eternament agraïda! El vostre pinzell.

Una riallada del doctor aturà els ditirambes en la gorja d'alabastre de la dameta

—El pinzell del mestre, disortadament, sols serveix per xo: per fer posar mala cara a les dames.

—Aquest si, doctor, aquest si! — contestà radiant Boucher —. Però, l'altre... l'altre ja vos he dit que més d'una vegada encara pot treure d'un compromís a un amic! Veritat, madameta?

LAURA BRUNET

Demaneu en quiosks i llibreries:

Aventuras Galantes

de

La Pompadour

4 pessetes

BON CONSELL

L'Ambròs marxava cap a ciutat i son pare, un pagès sorrut i desconfiat, li donava consells.

—Sobretot — li deia — no t'enredis amb cap dona!

—No tinguis por, papa...

—I si t'enredes amb alguna, busca-te-la ben guapa... Així trobaràs de seguida un amic que te la pendrà a la carrera i t'estalviarà els mals de cap que costa deixar una querida...

Van Tresca

—I per què haveu renyit?
 —Perquè era molt exigent.
 —De debó? Quina barbaritat et demanava?
 —Cinq duros cada dia.

UN VESTIT BARATO

QUAN la Lluïsa va arribar al "Monte-Carlo" aquella tarda, les seves companyes de penes i fadigues, els cambrers, la bio-sa, la florista i fins el llímpia, remarcaren que duia un vestit nou, magnífic, esplèndid...

A manca d'altra cosa, així que la noia va endinzar-se a l'escenari per treballar, tothom en parlava. Que "com se les haurà arreglat amb el poc que guanya", que si "el seu "querido" li dona molt poc", que "amb el que va guanyar d'aquells "bolos" de Terrasa no pot ésser"...

Al cap d'un quart, la Lluïsa, un cop va haver cantat la seva darrera creació, "Rumba cubista", va entrar al foier lluint el "garbo" i remenant com una desesperada per a que tothom, si no se'n havia donat compte encara, veiés que portava un vestit nou.

—On vas, tan maca? — li va preguntar la florista.

—Si, miri — respongué la xicota — a veure si ve algún senyor i destapa una ampolla de xampany!

—Que t'ha costat gaire, aquest vestit?

La Lluïsa no era "echada p'alante". De tan sincera que era ho ensenyava tot — quan hi havia tolerància — amb una ingenuïtat encantadora.

—No... — va respondre —. Treure'm durant una estoneta el vestit vell que portava...

Bar Betta

L'EXPERIENCIA

EN Carlets tenia vint-i-dos anys i ja guanyava vuitanta duros en un Banc on donava els comptes corrents. Son pare, que ja era molt vell i es cremava les ceies portant els llibres d'una casa de filats, on li donaven doscentes cinquanta pessetes després de molt bregar, n'estava boig.

Un diumenge al matí, en Carlets cridà a l'autor dels seus dies i li digué:

—Voldria parlar-li d'un assumpte molt important, papa...

—Què? Què passa? De què es tracta?

—No es preocupi, que no és res greu... Es tracta de què conec fa quatre mesos a una noia que ha entrat al Banc de mecanògrafa, ens hem agradat l'un a l'altra, festegem ja fa dies. Anem al

cine cada dissabte a la tarda...

—I t'hi voldries casar!

—Justa la fustal

—Però, repara una cosa, fill meu... Això em sembla un xic precipitat... Jo crec que no et deuries decidir fins a conèixer-la ben a fons...

I el xicot, que era tan bon "madrugador" com tenedor de llibres, respongué ràpidament:

—Conèixer-la a fons? No li he dit que cada dissabte a la tarda anem al cine plegats?

Sis Tellet

LITERATURA ESTIMULANT

El senyor Rampoll té la bona, o mala costum, de llegir el "Ciero" mentres sopa.

Quan li donen la verdura, s'entreté amb els "fondos" d'en Carrasco i a l'ingerir el cafè, repassa la darrera hora.

Això no fa gaire gràcia a la seva senyora, que a l'hora de sopar el voldria tenir més per ella, i ara no més pot disposar de la franquícia del diumenge, que no hi ha diari.

L'enginy femení no té límits, i la bona senyora va trobar un procediment la mar de pràctic.

—Mira, Rafel — li va dir —. Per si vols llegir mentres sopes, ja que avui no hi ha diari, aquí tens aquesta novel·la.

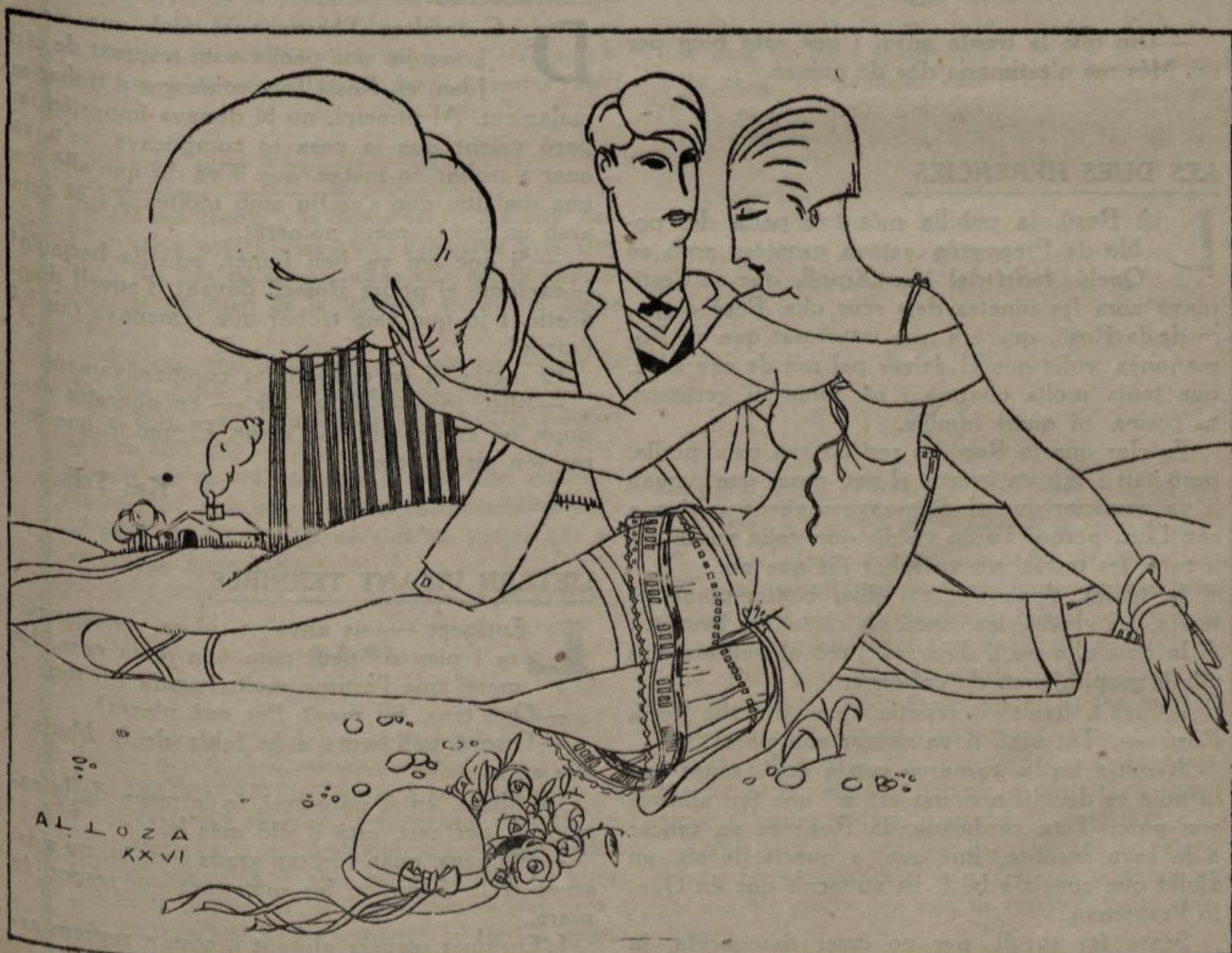
Jo no la vaig llegir, perquè no hi era. El que sé és que mitja hora després d'acabar de sopar, el matrimoni ja era al llit i el bon senyor entretenia a la seva dona amb gran satisfacció d'aquesta, fent-li unes pecigolles que la posaven molt contenta.

L'endemà a la nit, l'home va tornar, com de costum, a endintzar-se dintre les planes del rotatiu d'en Peris Mencheta.

—Escolta, noia! — digué interrompent un moment la seva lectura —. Per què em vas donar ahir a llegir aquella novel·la tan porca?

—Perquè me la va dar l'Elisa, la meva amiga, i em va dir que el seu marit, així que en va llegir una plana, no es va poder resistir de cridar-la per donar-li un recado...

K. Trewell

—Mira, noi, a mi no em vinguis amb brucs, saps?

—Bé, les dones sempre dieu al revés de' que penseu!

—Diu que té trenta anys, i que està boig per mi. Més me n'estimaria dos de quinze.

LES DUES HERENCIES

LA Rosó, la pubilla més trempada del poble de Prenygròs, estava promesa amb en Queló, fadrí del Mas Xipoll, que se l'estimava com les ninetes dels seus ulls. Però el pare de la Rosó, que era més interessat que en Romanones, volia que el deixés pel noi de cân Lluc, que tenia molts quartos i no tenia ni germans, ni cosins, ni quasi família.

Es clar que la Rosó es resistia tan com podia, però tan i tan va insistir el seu pare, que, quan li va anunciar que el diumenge següent anirien a cân Lluc, perquè l'amo va dir que volia ensenyar-li totes les terres, no va saber dir que no.

Ja tenim, doncs, pare i filla, contemplant les terres, les vinyes, les cases, els carros, el bestiar... A la noia allò no li deia res, però al vell els seus ulls li guspirejaven de cobdícia.

—Fixa't, fixa't — repetia a cau d'orella de la Rosó —. Tot això li va deixar son pare!

A mitja tarda, tornaren cap a casa, sense que la noia es decidís a donar el "sí" que tan ansiava son pare. Tota capficada, la Rosó es va tancar a la seva cambra, fins que, a quarts de sis, un xiulet que coneixia bé li va anunciar que en Queló l'esperava.

Sense fer soroll, per no ésser descoberta, la noia va sortir de casa i se'n va anar a trobar el seu xicot. De la conversa que van sostenir, m'estimo més no dir-los-en res, en atenció a ço que va venir després.

Al cap d'una estona el pare de la Rosó va cridar-la, i, veient que no responia, anà a la seva cambra i veié que no hi era.

—Ja deu estar amb aquell brètol de Queló! — pensà el pare —. Vaig a veure si els veig.

Vaja que els va veure! I en quina posició, Déu meu! M'estimo més no explica'ls-hi, perquè a lo millor hi ha roba estesa.

—Pocavergonya! Mala filla! — va començar a cridar el pare—. Ets una indecenta i una porca.

—No teniu raó de parlar-me així, pare! — va respondre la Rosó, tota tranquil·la —. Total estava fent amb en Queló el mateix que amb el noi de cân Lluc!

—Com?

—Sí! En Queló ara m'estava ensenyant l'únic que va heredar de son pare, que creieu que és bastant i m'agrada molt més que els camps i les bèsties de l'altre!

Van Tresca

LA PAELLA

DE resultes d'haver anat amb una xicota a menjar una paella a un reservat de cân Joan, en Rossell va començar a trobar-se malament. Al principi, no hi donava importància, però veient que la cosa es complicava, se'n va anar a trobar un metge, que li va dir que allò era una malaltia que s'escriu amb moltes is i es cura amb un medicament numerat.

—Si que em va ben fúmer, aquella barjaula! — exclamà el pobre Rossell davant d'aquell diagnòstic. I jo que vaig trobar que remenava tan bé l'arroç!

El metge el va contemplar compassivament.

—Miri, jove — li va dir — en aquestes ocasions, no es fixi pas en l'arroç. El que té que mirar són els musclos!

Kas Tellets

L'ETERN INFANT TERRIBLE

LEnriquet — sis anys — plora, es desespera i pica de peus com una mala cosa. La mare, que l'estima molt, l'agafa i li diu:

—Què tens, fill meu? Per què plores?

—Perquè vull seure a la falda de la Maria i ella no ho vol!

La Maria, entre parèntesi, és la raspa de la casa, que, per cert, està d'allò més bé!

—Els nens, quan són tan grans com tu, no s'asseuen a la falda de les minyones — respon la mare.

L'Enriquet segueix plorant i, com a suprem argument, afegeix:

—El papà és més gran que jo i bé s'hi asseu moltes vegades!

Sis Tellet

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'na enviïn propis d'ésser contats a les velles xacris de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquesta contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA FLOR MES GENTIL

EN una reunió a la que acostumen acudir bastants poetes decadents, s'elogiava a la Glòria, una noia molt maca que escriu impressions al "Butlletí de la Societat Coral del Poble Nou".

—Es una noia deliciosa! — deia un —. Es la flor més gentil d'aquest pomell de noies...

L'Albert, l'etern humorista, escoltava la conversa i no deia res.

—En efecte—va exclamar al cap d'una estona—. Es una flor molt gentil... però, té un inconvenient... Li falta el mànec... Hi ha algú de vostès que sigui capaç d'oferir-li?

Van Tresca

EL DARRER TRUC DEL SABLISTA

FREQUENTMENT venia a la redacció un xicot, molt simpàtic, però gandul com ell sol, que s'havia proposat viure a costa dels amics.

Un dia, que tenia la seva mare malalta; un altre, que havia disposat d'uns diners que no eren seus... Tot el repertori havia esgotat i ja cap de nosaltres en feia cas.

Una tarda, el xicot compareix a la redacció i diu que vol parlar amb mi.

—Què hi ha, noi? — li vaig preguntar, preparant-me contra l'assalt.

—Res... He passat per ací i com que haig de fer temps per anar a trobar una mosca quan surti de treballar, he pujat a destorbar-te un xic...

—No, home, no... [Tu no destorbes mai...

—Precisament, es tracta d'una noia que és una veritable troballa. Bonica, jove, elegant... Això, sí! Una noia de molt compromís...

Va callar un moment, com preparant el cop i, per fi, es va decidir a afegir:

—I, amb aquest motiu, m'hauries de fer un favor.

—Digues!

Deixar-me un duro... Es per pagar el quarto de la fonda, saps? Avui, precisament, després de dinar l'he deixada allò que es diu a punt de "caramelo"...

K. O. Rido

L'HOME QUE TENIA ESCRUPOLS

EN TRE tots els que passaven la tarda jugant als escacs a n'aquella penya de Novetats, en Giralt gaudia d'una fama immaculada d'home recte, sever i morigerat. Ningú no li coneixia cap aventura, cap trenca-colls, ni cap lleugera falta. Fins quan teniem alguna cosa pecaminosa que contar-nos, procuràvem que no hi fos, perquè quasi ens en donàvem vergonya.

Però, veu's aquí que una tarda, després d'una partida extremadament difícil, en Giralt va abandonar el tauler, encengué un cigar i mormolà:

—Nois! No puc més! He hagut de fer un esforç mental tan extraordinari en aquesta partida, que es pot ben dir que no puc més. Si vosaltres voleu continuar...

Tots ens vàrem excusar, perquè la nostra penya es portava molt bé i cap de nosaltres era capaç de cometre la més lleugera incorrecció. En Giralt

agafà "El Diluvio", que rodava per una taula, i es posà a llegir.

—Quina salvatjada! — exclamà de prompte, llençant enlaire el diari —. Un home que està processat per haver abusat d'una nena de dotze anys! Això no té nom! Cal ésser una fera!

—Home... — va interrompre un de la colla —. Pot ésser exageres. Hi han nenes de dotze anys que són ja dones fetes i que...

—Calla, home, calla! Això no té nom! Ningú, amb més motiu que jo, sap el què és una criatura d'aquesta edat en mans d'un mascle!

Ens vàrem quedar glaçats. Què volia dir en Giralte amb aquells mots? No ens atrevíem a preguntar-li. Fou ell mateix el que es decidí a donar l'explicació.

—Jo m'hi he trobat. Era una minyoneta que teníem a casa, a qui vaig sorprendre un dia en camisa al seu quarto...

—I tu vas gosar...?

—Jo, sí, perquè sóc un home dotat de molta paciència i sé fer les coses...!

—Es clar! Amb paciència i lo altre...

—Justa la fusta! Què penseu? Que vaig obrar malament? Vos equivoqueu! Donat el temperament i la condició d'aquella criatura, un dia o altre hauria caigut... I figureu-vos el què hauria patit l'angelet, si no té la sort de que el primer fos jo, que vaig tenir tot el cuidado per no fer-li mal...

M. Orralet

BONA DECISIO

A la Ronda de Sant Antoni, quasi davant de "Las Once Puertas", es troben dos corredors de Borsa.

—Es veritat que la vídua d'en Fonoll s'ha deixat protestar la lletra acceptada del seu marit? — preguntava l'un,

—Sí — respón l'altre —. Però jo no bado, saps?

—Per què?

—Perquè he pres les meves mides, i el dia que menys s'ho pensi, me li tiro a damunt!

Ros Quitlla

EL COSTUM

En Ramon i la Felissa s'havien casat enamorats com dos colominets. Tothom ho deia: "Què en seràn de felissos, aquest parell." "Són tan innocents!" "S'estimen tant!"

Acabat el banquet, s'escaparen d'entre els convidats i es perderen en una de les habitacions de l'hotel.

Tan ell com ella estaven molt alegres. Massa alegres, potser...

Entre petons, sospirs i abraçades, es quedaren dormits com dos angelets.

Al cap d'un parell d'hores en Ramon es despertà i, bon xic enterbolit encara pels vapors del xampanya, començà a vestir-se.

Després, ja a punt de marxa, tregué un bitllet de deu de la cartera, va fer un petó a la Felissa, i li digué carinyós:

—Té, maca; compra't unes mitges.

Ella, encara ensenyada, tregué el braset per entre les blondes que cubrien el llit, agafà el bitllet, se'l mirà, el posà sota el coixí, polsà un timbre i tornant-s'hi a quedar, mormolà:

—Gràcies, maco. A veure si et recordes de mi. Demana per l'Amèlia.

Ark Hetta

EL BON DOCTOR

El doctor Saladrigas acabà de dinar i es traslladà al seu gabinet de consulta, prop del que, segurament, estava ja fent avant-sala, des de molta estona abans, "la doliente especie humana".

Estudiós i treballador, el doctor Saladrigas s'havia especialitzat en aquell gènere de malalties que no requereix ésser nomenat per a que la gent s'enteri de seguida de què va. Cuidava als seus malalts amb una cura i un respecte extraordinari, i això li valia una nombrosa clientela, que el recomanava sempre que tenia ocasió per fer-ho...

Era, segons frase clàssica, un veritable "pastor de cossos". Quans drames no havia evitat la seva discreció, ja proverbial. Quantes vegades havia amagat el diagnòstic, per no comprometre a una casada adúltera, a un xicot de pares severs, a una xicota que havia tingut la desgràcia de punxar-se a l'aspirar el perfum de la flor de l'amor...! Això era, precisament, el què li havia valgut conquistar més gran simpatia entre la nombrosa cohort de malalts que acudien allí a cercar remei i consol.

Obrí la porta. Entraren dues senyores, d'uns trenta anys, aproximadament. Eren les primeres... S'explicaren. Eren germanes, solteres, vivien plegades, i la petita feia dies que sentia certes molèsties particulars... El bon doctor la va examinar, veié que es tractava d'aquella malaltia que apareix amb tanta freqüència en els cartells dels waters, feu una recepta i, en un moment en que l'altra no la sentia, digué a la malalta:

—Faci'm el favor de tornar demà... Hem de parlar. Procura venir sola...

I ella, altanera, desafiadora, enrogida d'indignació, es girà cap a n'ell:

—I ara! — li respongué —. Que vingui sola? I per què? Què s'ha pensat de mi, pocavergonya!

Marcel Terra

Conte premiat del número passat:

ERA MASSA PETITA

—Però com és que amb tothom enganyes al teu marit?

—Es tan jugador! Ho faig perquè no perdi!

EL VESTIT DE REBRE

UN dels homes més despreocupats que hi ha a Barcelona, és en Rialp, el conegut corredor de finques rústiques i urbanes. No s'espanta per res ni res el preocupa.

L'altre matí, l'home estava prenent el seu bany quotidià, quan varen trucar a la porta.

En Rialp es va creure que era la seva dona i respongué de seguida:

—Endavant!

Però, amb la seva més gran sorpresa, veié que no era la seva dona, sinó donya Ursula, una dama molt caritativa que va de tant en tant a veure'l per demanar-li almoïna per als pobres.

Com era que havia entrat al pis aquella dama a havia arribat fins a la cambra de bany d'en Rialp? Misteri.

Donya Ursula, en trobar-se amb l'home nu va donar un crit de sorpresa.

—Caram! — li digué —. Està nú, li pregunto si es pot passar i em diu que sí? Com hauria d'estar, doncs, perquè em digués que no?

Von Bent

VAL MES DEIXAR FER...

LA Maria i la Susagna són mecanògrafes d'un important banc d'aquesta ciutat i gaudeixen, per consegüent, dels beneficis de la setmana anglesa. Com que són grans admirado-

res de l'escena muda, els dissabtes a la tarda, van al cinema plegades i s'hi diverteixen la mar.

S'hi diverteixen amb les pel·lícules i amb els joves que seuen al seu costat, que a estones els fan passar moments deliciosos.

Però la Susagna, en qüestió de xicots és un xic exigenta. No és com la seva amiga, a qui tots agraden per un igual.

Dissabte passat, sortien del "Pathé" on s'havien vist tota la tarda assediades per dos xicots que, per la seva roba, semblaven de la bona societat.

—Aï, i que amoïnós era aquell noi! — deia la Susagna —. Jo prou li deia que s'estés quiet, però ell anava fent com si res!

—Ah! respongué la Maria —. Jo amb això no m'hi encaparro. Quan estiguis al cinema i el teu veí no t'agradi, fes com jo. Deixa'l que es vagi aprofitant...

—Mira aquesta! Vaja uns consells!

—Sí, dona... Es més senzill deixar fer que defensar-se...

F. Orrolla

—Avui m'han fet un regal inapreciable: un flasco d'EROTYL, que diu que fa més efecte que un vodevil d'en Santpere.

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AL teatre de Novetats, on fan allò del "Teatro Ecléctico" — que encara no sabem el què voldrà dir perquè no som il·lustrats — es preparen a fer una cosa que es diu "El tío Vania".

I, naturalment, no va mancar un rotatiu que s'equivocqués i anunciés: "El tío Vaina".

Quan s'efectuï l'estrena ja direm al llegidor si és que això del tío "Vaina" es refereix a l'autor.

o o o

S'ha acabat el Carnaval, el confetti, els paperets i les estades a cànn Verdures. Ara és qüestió de recolliment, de dejuni i de reflexió.

Però a mi tant se me'n dona de tenir que dejunar mentres a cànn la Pepita hi hagin talls de bacallà.

o o o

AVUI és el dia sacrosant i tradicional de l'enterrament de la sardina. Nosaltres, que tenim el classicisme al moll dels ossos i fins al moll d'una altra cosa que no volem nomenar, anirem a celebrar la festa amb una carnicera del Ninot que està molt bé de palpissos i que li agraden molt les excursions a Les Planes.

I ens proposem, si és possible, aquesta tarda a les set, anar a enterrar-la tota i tan fonda com poguem.

o o o

PER ajudar-nos a passar la Quaresma, el senyor Corzana, que és així com si diguéssim el dictador de l'"Edén Concert", està preparant, segons les nostres noves, un programa sensacional.

De moment, hi fan un vodevil que es diu "Bombero y màrtir", en el que n'hi ha per llogar-hi butaques. De tant riure, l'altre dia van tenir d'enviar un "botones" a cànn Torrent a comprar braguers. (Consti que no

cobrem la "réclame" al conegut ortopèdic del carrer de l'Unió.)

I consti que aquest bomber a tothom sap demostrar que sap portar la manguera com tot un senyor Don Joan.

o o o

AHIR a la nit, a la popular sala de ball "Venus Sport" es va celebrar el ball dels nois figuers, que té lloc el dimarts de Carnaval de cada any. S'hi va fer grimègia i barrila de debó; els corridos sortiren satisfets i quasi totes les noies que hi eren s'han llevat aquest matí, segons les nostres noves, amb unes ulleres de pam. De pam és com agraden a les famelles, per lo què suposem que no s'han penedit d'haver-hi anat.

Es va beure molt xampany i se'n va vessar també puix ja és sabut que en tals cassos hi ha sempre molt mullader.

o o o

Acànn "Pompeya" segueixen tirant de la rifeta amb allò de "Les maniobres de Villafogosa". Es clar que aquest vodevil no és gaire a propòsit per ésser representat en un Centre moral, però, per aquesta mateixa raó, precisament, la gent hi va i riu amb aquell entusiasme.

A més hi tenen la Zoe i la Dorita també que hi segueixen tenint càtedra de remenar bé el cendrer.

o o o

S'ha estrenat al "Goya" una comèdia, basada en una obra del senyor Unamuno, que es diu "Todo un hombre".

Sens dubte, suggestionades pel títol, i van anar la mar de senyores i senyoretes.

Puix les femelles afirmen que en aquests temps que correm allò que es diu "Todo un hombre" no es troba tan fàcilment.

L'afarta pobres

PATI BLAU Universitat Autònoma de Barcelona

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Fiambres - Mariscs - Xarcuteria

SOTANO BAR

Ronda de Sant Pau, 4

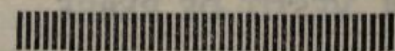
Tel. 2791 A

Bar - Xarcuteria - Mariscs
El millor servei en restaurant
de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

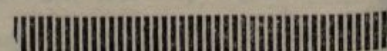
RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Afonia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

“LA MASCOTA”

(Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques “Sense rival”)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

No val a badar...!

Passau per
LA MUNDIAL
abans d'anar
al bany; ad-
quiriu un sal-
vavides per no
anar a fons :
Lavatges per
a després del
bany. Casa de
curació pels
que . ensope-
guen. Polvos
per matar ca-
bres de dotze
potes.

MARCA REGISTRADA

CABRES si en teniu i
voleu que fu-
gin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL
que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Faribol

LAURA BRUNET

**EL TALISMAN
DEL AMOR**

L'èxit més gran de la litera-
tu galant.

TITOLS DELS QUADERNS

1. Para hacerse amar con locura.
2. Placer y Castidad.
3. Arte de conquistar rápidamente.
4. La Noche Sagrada.
5. Felicidad conyugal.
6. Soledades.
7. Más allá del amor.

Cada quadern és un tema
complet, independent dels al-
tres.

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos
espavil-lareu després a obtenir-los.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i
centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de
las vías génito urinarias, así del
hombre como de la mujer, se curan
pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las
primeras tomas

Casa Segalà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

**Dijous es posarà a la venda el onzé
número de**

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

Un tesoro oculto

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 cèntims

Ella. — Escolta, Lluïset: per què se'n diu la lluna de mel d'aquests dies que es passen després del casament?

Ell. — No sé, filleta...

Ella (evocativa). — Jo ja m'ho penso, ja!...